

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Ad Hæc Verba: Redde rationem villivationis tuæ. Qui ne terreatur, non
cogitat reddendam rationem, magis terrendus est, quia non illam cogitat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Rom. 14. *vocant negotio & de brevitate temporis, nihil apertius dici potest quam quod, Vnusquisque nostrum pro se rationem reddet Deo, Rationem scilicet villicationis suæ rationem uniuscuiusque doni accepti seu naturalis seu supernaturalis, quem in usum, quem in finem, quem in modum res unaquæque fuerit usurpata. Standum est unicuique propterea serius ocyus ante tribunal Christi. Nec quantumvis extrema dies differatur, potest dici longa dilatio, cum ubique & semper omni die, singulisque momentis teneatur unusquisque sic paratus esse ad exitum ut nisi paratus sit, malè peccat. improvisa rapiatur morte: Nempe, inquit ipse Iudex, in die qua non sperat, & hora qua ignorat. Velut ab hoste interceptus rapiatur, iudicetur, condemnetur. Vide sine tandem quam simul concurrant omnia quæ hoc salutis negotium supra quodvis sæculare & humanum, demonstrent esse ponderis & momentis.*

III. PUNCTUM.

FILLI huius seculi quod prudentiores ergo sunt in generatione sua, ed sibi maiorem ingenerant imprudentiam. Cum illi prudentiores seculi sint qui magis vacant suis secularibus negotiis quam salutis: qua in prudentia suam manifestant imprudentiam, quod longè minus negotium ma-

jori præferant. Atque ut de Achitophèle dicitur, 3. Reg. 17. quod disposita domo sua suspendio interiit, sic illi dum lucrantur mundum, se perdunt; dum prudenter rebus suis terrenis prospiciunt, suam imprudenter animam negligunt; dum ad modicum corruptilis vitæ tempus sapiunt, ad æternitatem desipiunt. *Vae qui Sapientes estis in oculo, & coram vobismetipsis prudentes! Sicut devorat stipulam lingua ignis, & calor flamma exurit, sic raddix eorum quasi favilla erit, & germen eorum ut pulvis asunder. STULTE! hac nocte animam tuam repetunt à te: qua autem parasti, cuius erunt? Sic est qui sibi thesaurizat, & non est in Deum dives, CONTENDITE intrare per angustam portam. MAGIS satagite ut per bona opera certam vestram vocationem & electionem faciatis. CVM metu & tremore vestram salutem operamini. NESCI TIS quod ij qui in stadio currunt, &c. Ego igitur sic curro, non quasi in incertum; sic pugno non quasi aërem verberans: sed castigo corpus meum, & in servitutem redigo, ne forte cum aliiu prædicaverim ipse reprobus efficiar.*

Sic Christus, sic Apostoli, quæ verbo, quæ exemplo nos ad salutis urgent negotium, tu verò quasi securus & quasi re confecta, non moveberis? *Arrogantia tua decipit te, & superbia cordis tui.* 1er. 49.

Redde rationem villicationis tuæ.

VERITAS PRACTICA.

Qui ne terreatur, non cogitat reddendam rationem, magis terrenus est quia non illam cogitat.

RATIO EST, Quia magis ille terrenus est qui minus prospicit imminenti periculo. Sed qui non cogitat reddendam rationem, minus prospicit imminenti periculo. Ergo magis terrenus est, ergo magis cogitare debet hanc reddendam aliquando rationem, sicq; sibi prospicere.

I. PUNCTUM.

COGITANTI attentius verba illa: Redde rationem villicationis tuæ: tam pavenda sunt & terrificata, ut quia tam pavenda sunt, vix cogitentur. Vocem tuam audiri & timui, eo quod natus essem. Sic Adamus, sic omnis penè homo qui de reddenda

vitæ ratione non potest cogitare sine horrendo metu & qui vix potest vivere cum tali metu. Quamobrem ut se illo liberet, cogitationem futurum iudicii abijcit. *Nullus est qui recogitet corde, VIRI mali non cogitant iudicium, inquit expresse Sapiens, quia scilicet cogitando terrentur quod omnino nolunt.*

At contra tanto magis terrendi sunt & tanto magis cogitare debent illam aliquando reddendam rationem, quanto minus illam hactenus cogitarunt. Nihil in toto iudicii processu tam horrendum & terribile quam non illud cogitasse iudicium, seu quod idem est, *Qui non illud cogitat, ne terreatur, magis terrens debet quia non illud cogitat.*

Ratio est manifesta, quid est enim quod ma-

gis terribile, tremendumque iudicium facit? Nonne est sententia Iudicis condemnantis animam peccatricem? Nonne est periculum sub eundem illius condemnationis? Nonne est animæ justus pavor, ne forte sit illa peccatrix anima de qua dicitur, *Quantum glorificavit se, & in delictis fuit, tantum dote illi tormentum*. Et in delictis fuit, tantum dote illi tormentum. Et in delictis fuit, tantum dote illi tormentum. Totus in periculo futuri huius eventus consistit tremor. Tolle illud periculum, tolle hunc eventum, tollis omnem tremorem ac proinde illud certissime sequitur, quod quanto quis minus prospicit illi periculo, tanto magis terribilis est quia totum ut dixi, terribile veritatur in illo damnationis periculo, quod qui evadit, securus est, & nil sentit quod ita terreat. Neque enim ipsa suppliciorum æternitas ita timetur, sicut ipsius ad eundem periculum. Nam qui intumescit in se in se terribilis, nullis tamen terrorem facit nisi qui se intelligant in eius vivere seu mori periculo, tunc videntes turbantur timore horribili.

TERRIBILIS expectatio iudicij, & ignis amulatio qua consumptura est adversarios.

Apo. 18.

Sap. 5.
Hob. 10.

II. PUNCTUM.

SED qui non cogitat reddendam rationem, minus prospicit imminenti periculo.

Quid sit cogitare, & non cogitare reddendam rationem, quidve magis aut minus prospicere imminenti periculo, non potest melius explicari quam verbis sancti Gregorij explanantis istud libri Job, *Neque enim ultra in hominis potestate est ut veniat ad Deum in iudicium*.

Iob. 34. *VERSUS* isto tantò, inquit, majore disputatione indiget, quando hoc quod dicit, si negligitur, ac ius dolet. Hic nimirum non illud iudicium designatur quod per æternam retributionem punit, sed quod mente conceptum per conversionem diluit. Ad illud quippe venire non desiderat, quisquis se per illud damnari formidat. Dum ergo dicitur, neque enim ultra in hominis potestate est, ut veniat ad Deum in iudicium, profectò ostenditur esse quoddam iudicium quod quandoque etiam à damnatis ac reprobis desideretur. Et quod est illud nisi hoc de quo Paulus Apostolus dicit: *si nosmetipsos dijudicavimus, non utique iudicamur*. Et de quo per Prophetam dicitur, non est iudicium in gressibus eorum: Et de quo David ait: *Honor regis iudicium diligit, ut videlicet qui jam Deum honorat ex fide, sollicitè iudicet quid ei debeat in operatione*. Unde rursus scriptum est: *Iudicare coram Domino, & expecta eum: coram Domino*

Iob. 34.

I. 25. Mor.
c. 6.

scilicet iudicatur, qui corde Dominum conficit, & actus suos sub eius presentia, sollicita inquisitione discernit. Quem tanto quis securus expectat, quanto quoties vitam suam suspectus examinat. Qui enim ad extremum eius iudicium venit, non iam coram illo sed ab illo iudicatur.

De hoc quoque mentis iudicio obliviscenti animæ per Prophetam Dominus dicit. *Reduc me in memoriam, ut iudicemur simul*. Narrat si quis habes si iustificeris. Debet enim uniuscuiusque mens & causas suas apud Dominum, & causas Domini contra se sollicita inquisitione discutere, debet cautè pensare vel qua ab eo bona perceperit, vel qua mala bonis illius perverè vivendo responderit. Quod electi quidem quotidie facere omnino non cessant, unde bene Salomon ait, *cogitationes iustorum iudicia; accedunt enim ad secretarium iudicis intra sinum cordis, considerant quam districte quandoque feriat, qui diu patienter expectat; metuntur in his qua se egisse meminerunt, & paviani flendo quod perpetrasse intelligunt: timent subtilia divina iudicia, etiam de his qua in semetipsis intelligere fortasse non possunt*. **VIDENT ENIM VIDERI DIVINITUS, QUOD IPSI IN SE PER HUMANITATEM NON VIDENT**; Conspiciunt districtum iudicem, qui quo tardius venit, eo severius percutit. Sanctorum etiam Patrum residere conventum cum eo pariter contemplantur eorumque vel exempla vel dicta se contempsisse reprehendunt, atque in hoc secreto interioris iudicij ipsa mentis sua executione constricti pavitendo faciunt, quod superbiendo commiserunt.

Ibi namque adversum se quidquid se impugnat, enumerant, ibi ante oculos suos omnia quod defleant conseruant; ibi quidquid per iram districti iudicis decerni possit, insuntur; ibi ea patiuntur supplicia, quos pati timent; nec deest in hoc iudicio mente concepto omne ministerium quod punire reos suos plenius debeat. Nam conscientia accusat, ratio iudicat, timor ligat, dolor exercit: quod iudicium eo certius punit, quo interiori servit, quia videlicet ab exterioribus non accedit. Unusquisque enim cum causam huius examina contra se aggredi cæperit, ipse est actor qui exhibet, ipse reus qui exhibetur, odit se, qualem fuisse se meminit, & ipse est, per semetipsum insequitur illum qui fuit, atque ab ipso homine adversus semetipsum sit quadam vix in animo, parturientis pacem cum Deo.

Hanc

Hanc coram rixam Dominus requirit, cum per Prophetam diceret, attendi & auscultari, nemo quod bonum est sequitur, nullus est qui agat penitentiam super peccato suo, dicens, quid fecit ista cordis humani rixa placata est, cum Prophereta suo, de Achab rege semetipsum reprehendente loqueretur, dicens: vidi Achab humiliatum seram me? Quia igitur humiliatus est mei causa, non inducam malum in diebus eius.

Quia ergo nunc in potestate est, internum mentis nostra contra nos subire iudicium, recognoscendo accusemus nosmetipsos, & quales fuimus penitendo cor queamus. Non cessemus, dum licet, iudicare quod fecimus, audiamus causam quod dicitur, Neque enim ultra in hominis potestate est, ut veniat ad Deum in iudicium. Reprobatorum namque esse proprium solet, semper prava agere & nunquam qua egerint retractare omne enim quod faciunt, caeca mente pertransiunt, factumque suum, nisi cum puniri fuerint, non agnoscunt. Nonne hoc est imminente periculo minus prospicere?

III. PUNCTUM.

Quia non ergo sic cogitat reddendam aliquam rationem, ne forte minus terreatur, magis terrendus est, quod illum non cogitat: Quia scilicet tibi terribilius facit iudicium, se manifestius exponit periculo, quod imminet. Villicio dissipanti bona sua, nec rationes suas parat reddere: se unum ex illis facit quibus dicitur, Discidite a me mali doli in ignem aeternum qui paratus est Diabolo & Angelis eius. Potestae quidem quam alii audiri gravius: Cum vix parvam stillam sermonis eius audierimus, ait beatus Job, quis poterit contrarium magnitudinis eius inveniri? Quamobrem apte idem qui supra & eodem loco sanctus Gregorius, Nunc, ergo, inquit, dum possumus a conspectu aeterni iudicis, & male cogitamus & peius perpetrata delinimus, revocemus ante oculos cordis qui quid perversum egimus, per acquisitionem praesumptionis, nihil sibi nostra blandiamus infirmitas, atque in his que recollit, semetipsam delicia non palpet, sed quando sibi mali sit conscientia, tunc in se benignius sit se. Proponat contra se futurum iudicium, & quaeque in se sentit distincte ferienda per sententiam iudicis, hac in sapienter feriat per penitentiam conversionis.

Modus autem proponendi iudicij varius & multi foris esse potest pro varietate personarum qui de illo cogitant, vel loquuntur, aut audiunt. Figuram quandam refert sanctus Joannes

in Apocalypsis capite primo quae multa distincte continet. Breviorem formam ex hodierno Evangelio mutuari licet, dum ex triplici capite demonstrabitur, quam sic distinctum & formidandum illud iudicium.

Primum caput est, a persona Iudicis qui est sapientissimus, nihil ut illi lateat integerimus, nihil ut non punitum omittat, optimus, maximus, nihil ut obliviscatur bonorum quae contulit in suum unum a nobis impendenda cultum; Potentissimus denique nihil ut veli quod non possit, Si fortitudo quaritur, robustissimus est, si aequitas iudicij, nemo audeat pro me testimonium dicere.

Secundum caput est, quod d' veniat in iudicium, quae sit illa villicatio cuius est reddenda ratio, quid sit unde iudicemur, nempe tota ipsa quam egimus vita. Tota vitae facta, dicta cogitata: si respondeant donis acceptis: si virtutum statui proprietarum mensura & ponderis fuerint appensa omnia: si quantum quisque debuit, fuerit humilis, patiens, pius in Deum & proximum, si dignos arbor tulerit fructus, si talentem multiplicatum, si praecincti lumbi, & lucernae ardentes in manibus, ac similes servis expectantibus Dominum suum, ut cum venerit & pulsaverit confestim aperiant ei. Sic expressè praescriptum a Iudice: sic expressè iudicij refertur forma. Mane, Thecel, Pharez, numeravit Deus regnum tuum, & complevit illud, Id est, vita, atque tempus. Appensus es in starera, & inventus es minus habens. Divisum est regnum tuum. Et datum verum corpus, animas vero daemioni. Vide locum Scripturae, & expendite accurate.

Tertium caput, ipse est homo iudicandus, qui praeterquam multis peccatis onustus est, & paucis ornatus bonis, tam paucum sibi prospicit, quo ipso tempore datur ei facultas bene gerendae rei, ut vel hanc unam ob incuriam & acediam meritò sit condemnandus, & haec ferendus sententia: Serve male & piger ex ore tuo te iudico: sciebas me austerum, &c. Inuit lem servum eiecisse in tenebras exteriores, illic erit fletus & stridor dentium. FUGITE ergo a facie gladii, quoniam ultor iniquitatum gladius est, & scitote esse iudicium.

* *

Appen-

Matth. 25

Job. 26.

Luc. 12.

Dan. 5.

Matth. 25.

Luc. 19.

Job. 19.